

deák ferenc

**a
vak
trió**

hangjáték

DEÁK FERENC:

A VAK TRIÓ

Hangjáték

Személyek:

1. Öreghölgy
2. Öreghölgy
3. Öreghölgy

Bevezető zene

1. *(a zene elhalkul)* Alszol?
2. *(kis szünet)* Szendergek.
1. Az jó...
2. Mit?
1. Gondolkodok valamin.
2. Igen?
1. Jól emlékszem én: mára jelezték a jövetelét?
2. Várj csak.
1. Gondolom: épp mára jelezték?
2. Mikor jelezték?
1. Várj csak!
2. *(csend)* Ó, igen.
1. Emlékszel rá te is?
2. Azt mondták, hogy még csak ő jön és akkor kész...
1. Így mondták?
2. Így. Hogy még csak ő...
1. És aztán kész.
2. Nevetséges.
1. Gondolod?
2. Azon mulatok, hogy akkor: mi hárman...
1. Várj csak, hogy mondd: akkor mi hárman?
2. Ki van ez csinálva.
1. Gondolod?
2. Bizonyosan, bizonyosan.
1. Nem hinném.
2. Valami van mögötte. *(Csend.)*

1. Alszol?
2. Szendergek.
1. Az jó.
2. Akartál valamit?
1. (*mélázva*) Te sem ismered *őt*?
2. Őt? Nem.
1. Kellemetlen egy kicsit.
2. Gondolod, kellemetlen, ha majd jön...
1. Ráismerünk?
2. Rá.
1. (*rövid csend*) Én valami, hogy is mondjam, valami díszes fogadtatást rendeznék a számára, egy kis cécót.
2. Fogadtatást? Tudnál?
1. Meg kell kísérlni. Én a kísérletek embere vagyok.
2. Tudom.
1. Elfogadod?
2. A fogadtatást és a...
1. Igen.
2. Nem hinném, hogy lenne rá időnk.
1. (*meglepődve*) Talán csak nem?
2. Azt hiszem: igen! Azt hiszem.
1. Várj csak! (*Füfel.*) Nem hallok semmit.
2. Én se. De gondolom...
1. Üres hipotézis.
2. Gondolom: a lehelete...
1. Érzed a leheletét?

2. Mint valami különös fuvallat... lassan, enyhén végignyalt a lehelete.
1. Képzeld, drágám.
2. Így volt, amikor te jöttél... Akkor is.
1. A lehetemet éreztél először?
2. Talán nem is a lehetetedet, a levegőt, amelyik megmozdult, hogy közelebb léphess.
1. És most?
2. Nem vagyok biztos benne, de...
1. Akkor szólítsuk meg talán?
2. Megszólítjuk.
1. De hogyan?
2. Gondolkodom rajta.
1. Talán lépünk közelebb hozzá.
2. Majd... Talán én... (*Lassú, bizonytalan lépések.*)
1. Menjünk elébe.
2. (*második plánból*) Elébe megyek. (*Ugyanolyan bizonytalan, ügyetlen lépések távozóban.*)
1. Megyek én is. (*Már a második plánból.*) Erre?
2. (*távrolról*) Azt hiszem. (*Csend.*)
3. (*első plánból*) Csodálom önöket kedveseim.
1. (*második plánból*) Ki az?
2. (*harmadik plánból*) Úgy érzem, eltévedtem.
1. Gyere vissza! Ide, erre! (*Kis csend.*) Hallod-e, drágám, megérkezett.
2. (*harmadik plánból*) Megérkezett? Mondtam?

1. Hallottam a hangját.
3. Csodálom önöket, hölgyeim.
1. *(lépések közelednek)* Akkor csak nem... csak nem tévedtem, ma van a napja.
2. Nem kellett volna sehova mennem. Ez a te bolond ötleted volt... *(Léptek lassan tapogatózva közelednek.)*
3. Jó reggelt!
1. *(csend)* Óh!
2. *(második plánból)* Reggelt?
3. Jó reggelt kívánok!
1. Tehát ön tudja.
3. Mit? Ugyan mit?
1. Hogy most reggel van.
2. Halljuk csak!
3. Kakaskukorékolást hallottam útközben, ez volt az első csodálatos hang, amelyről érdemes beszélnem.
1. Kakas, kakas, ugye?
2. *(második plánból)* Jövök. *(Lépked.)*
3. Korán érkeztem talán?
1. Ó, dehogyis. Épp az imént jutott eszünkbe, hogy ma kell jönnie, csak ez a kakaskukorékolás kicsit megzavart.
2. Elszoktunk az ilyesmitől.
1. Mi már másképpen állunk az idővel...
3. Semmi baj, semmi baj.
1. Hosszú és kimerítő utazása volt, bizonyosan fáradt és éhes.
3. Éhes, igen, főleg éhes. *(Heherészik.)*

2. Sajnos, helyel nem kínálhatjuk...
3. Ó... Ezt már különben OTT tudtomra adták még indulás előtt.
1. De állva, ha parancsol valamit?
3. Tehát állva. Eztán állva...
2. Tudja kedvesem, a lovak is így alszanak, felakasztják a testüket a lábaikra, és így alszanak.
3. *(hisztérikusan fölnevet)* Tehát akkor mi is, akár a lovak...
1. Hívjam a pincért?
3. Önök már elfogyasztották a...
2. Nem. Sajnos... *(Kényelmetlen helyzetben van.)* Sajnos, drágám, valamit kénytelen leszek közölni önnel, mi...
3. Ugyan, ugyan.
1. Igen: felette kényelmetlen, de...
3. Igazán megrendít.
2. Pedig amikor ide kerültünk, mi is...
3. Példátlan embertelenség koplaltatni két ilyen remek hölgyet.
1. Hogyan?
3. Ha jól értem, anyagi problémájuk van, és azt mondtam...
2. Anyagi? *(Lassan, mint a bugyborékolás, kitör belőle a nevetés.)* Anya... anyagi. *(Mind a ketten kacagnak.)*
1. *(elkomolyodik)* Figyeljen ide, sokkal komolyabb dologról van szó. No de majd útközben elmondjuk. Most pedig...
3. *(csodálkozva)* Útközben?
1. Igen. Hát nem azért került ide, hogy velünk...
3. Várjunk, várjon! Valamit nem értek! Nekünk valóban menni kell?
2. Igen, ezután örökké.

3. Nekem azt mondták, hogy ide azért hoznak, mert itt sima a talaj, sima és egyenes, és nincs mibe belebotlani, hogy ez nekem való... Veszélytelen.
1. Óh!
2. De hisz ez az. Nekünk meg kell bizonyosodnunk, hogy ez sima és egyenes talaj, és nincs mibe belebotlani. Érti?
1. Hogy: nem érhet bennünket baleset...
3. De kérem.
1. Bízva csak rám.
3. Végső fokon erről itt is meggyőződhetünk.
2. Hol: itt?
3. Itt.
1. Hol: itt?
3. Itt, itt.
2. Nem értem.
3. (*dühöngve*) Itt, itt, itt.
1. (*rövid csend*) Ilyen, kedves hölgyem, nálunk nincs. Számunkra nem létezik itt, ott, emitt, amott... Nálunk ilyen nincs.
2. Különben is foglalkoznunk kell önnel, mielőtt még útra kelnénk.
1. Talán mégis szólok a pincérnek.
3. Várjon! És ha én elhiszem, hogy ez a térség sima és hogy a talaj egyenes, hogy nincs mibe belebotlani...
1. Sajátságos!
2. A mi fajtánk mind ilyen: neki elég egy talpalatnyi föld, ahova oda áll, és elhiszi, hogy körülötte nagy szabad térség van, amit neki szántak, ahol élvezheti *céltalan* utait és *üres*, üres életterét,

ez az, a mi fajtánk ilyen, *nem kockáztat* inkább semmit, csak oda áll egy helyre, és inkább mindent elhisz.

3. Nem érti? Én valóban hiszem, hogy a talaj sima és nincs buktató.
2. (*sóhajt*) Hívom a pincért. Erről majd később.
1. Igen: útitársunk éhes.
2. Pincér! (*Tapsol.*) Pincér! Kérek egy bifszteket tojással, egy porció rokfort és fél liter bordó-rozét.
3. Ne bifszteket. Reggelire mindig lágy tojást és ...
1. Nem számít. Most az egyszer nem számít. Hogy elűzzük a kényzszerképzetét: a legdrágább dolgokat rendeljük önnek ezután.
2. Parancsol talán kezét mosni?
3. Nem is tudom.
1. Tessék, itt helyben moshat kezét.
3. De kérem ...
1. Nyújtsa csak ki a kezét maga elé ...
3. (*zavartan*) Föltételezi, hogy piszkos a kezem?
1. De kedvesem?!
2. Ugyan kérem.
3. Ha föltételezik ...
1. Csak nyújtsa előre a kezét.
3. De a kezeim ...
2. No ne vonakodjon.
3. Ám legyen.
1. Nyújtsa még előre!
3. Így? (*Valami húros hangszer fölső hangja pendül.*)

1. *(megelégedve)* Így.
2. Újból.
3. De hisz . . .
1. No jó, nem fontos.
3. Akkor tehát reggelizünk.
1. Alig hiszem, drágám.
2. A pincért már hívtuk.
1. Csakhogy a pincér nehezen talál ránk.
3. Nem értem.
1. Eddig még sohasem sikerült találkozunk a pincérrel.
3. Lehetetlen!
1. Mi a lehetetlen?
2. De kérem: képzelje el, hogy a szerencsétlen éppúgy nem lát, mint mi . . .
3. Szóval ő is?
2. Igen, a szerencsétlen.
1. Hát nem borzalmas szakma?
3. *(makacsul)* Nem hinném.
1. Ugyan.
3. Nem hinném.
2. Mit nem hinne?
1. Talán azt, hogy gyalázatos szakma, vagy azt, hogy ő is . . .
3. Ő akkor el se indul . . . Akár áll ott a saját helyén és . . .
1. Ó, szóval: áll ott a saját helyén, és azt a benyomást kelti, hogy
NEM TALÁLJA A VENDÉGEKET.
2. . . .Hogy ő tulajdonképp csaló, aljas gazember.

3. Nézzék, hölgyeim, én csak föltételezem, hogy...
1. De nem érzi, hogy ez becsületbeli dolga annak a pincérnek.
2. Becsületbeli dolog, hogy elindul-e vagy nem. Pontosan annyi becsületbeli dolog, mint önnél az, hogy elhiszi-e vagy nem, hogy ez a térség sima és hogy nyugodtan sétálhat rajta az ember...
1. A magunkfajta vakond.
2. Erre nem gondolt?
1. Akkor tehát: indulunk!
2. Útra készen!
3. És a reggeli?
1. No látja, drágám, ez az, amiről mi időközben leszoktunk.
3. És hol ebédelünk?
2. Sehol.
1. Sehol, sehol.
3. De kérem, én ÉHES VAGYOK!
1. Mi is.
2. Felette.
3. Én nem megyek sehova.
1. Dehogynem.
3. Nem, egy tapodtat sem.
2. De hisz mi sétálni indultunk.
1. Csak sétálni.
3. Ezen a sima téren?
1. Simán és veszélytelenen.
3. *(megrettenve, de uralkodva önmagán)* És a hangszerek?
1. Ó, igen.

3. A hangszerek.
1. Igen.
2. Talán.
1. Talán útközben.
3. Útközben.
1. Útközben.
2. Mi is azt gondoltuk.
3. *(feloldódva)* Hát rendben van, drágáim, útközben.
1. Nos?
3. *(határozottan)* Megyünk!
1. Talán nem ártana beszélni róla.
2. Igen.
1. Talán, ha ön is úgy gondolja?
2. Mert most már nyilvánvaló, hogy ott kellett volna kezdenünk...
3. Értem, a trióról van szó.
1. Én foglalkozhatnék például a műsorkérdéssel.
2. Az rendben is volna, hanem a hangszerek...
3. Kedvesem, én személy szerint a Gregorián-énekeket szeretem, de akkor ugyebár nem beszélhetünk trióról, és...
2. Első dolgunk megbeszélni: ki játszik majd zongorán.
1. Én fúvós vagyok.
2. Tetszik tudni, nálunk mindig a zongoristával van baj.
3. Hogyhogy mindig?
1. Konstant.
2. Úgy értem, évről évre a zongoristával van baj, mert... *(Zavartan.)*
Mert...

1. Szóval a zongoristánk, az ...
3. Leszek én zongorista.
1. Mert ugyebár trióról van szó.
2. Zongora az alap.
3. Hát akkor kedveseim: én.
1. Remek!
3. Gyermekkoromban nádpálcával verték a körmeimet egy-egy Bach-etűd előtt és után. Tudják, kedveseim, milyen színű a nádpálca?
  1. *(megbotránkozva)* Óh!
  2. Előtte és utána.
  3. Tudják, milyen csodálatos színe van a nádpálcának. Valami gyöngyházszínű különös csillogása van.
1. Akkor, kedvesem, ön játszik majd zongorán, én ...
3. Hajh, milyen csodálatos percek voltak azok, és a Louis Quatorze karos gyertyatartó eredeti, meissenai csészéssel, és mögötte egy ébenfa ládika, a tanti mindig erről a ládikóról mesélt nekem ...
  1. *(türelmetlenül)* Tehát: zongorázik.
  3. *(felocsúdva)* Ah, igen.
  2. Én?
  1. Nos?
  2. Most rólam van szó?
  1. Igen.
  3. Akkor?
  2. Veszek egy pengetős hangszert.
  3. Tessék.

2. Csak ki kell nyújtanom a kezem... és mind a vízésés, zuhannak a húrok...
1. Tessék.
2. Csak a kezem... *(Előbb megpendül valami húr, aztán recsegés-ropogás: darabokra törik a hangszer. Rövid szünet.)*
1. *(zavartan)* Kényelmetlen, kényelmetlen.
3. Kicsit goromba hozzányúlás.
2. Igazán sajnálom. Nagyon sajnálom.
3. Akkor megyünk tovább. Tessék.
1. *(kis csend)* Igen, talán sétáljunk tovább. Mert mi sétálunk, ugyebár. *(Zenei közjáték, madárcsicsergés, a zene elhalkul.)*
3. Az 1926-os Élektrában volt egy roppant fonák eset. Ugye drágáim, emlékeznek rá, Berlinben történt, a Stadttheaterban. Franz Köhlenberg rendezte...
1. Tehát én következek...
2. Segíts letakarni a nyakamról ezt a... *(Egy húr cincog bele a mikrofonba, egy rakoncátlan acélhuzal.)*
1. Az átkozott! *(Segít neki, a húr megfeszül. Hallani a hangját.)* No, a fene egye meg ezt a húrt, hogy rátekeredett!!!
2. Ne, ne, megfulladok. *(A húr tovább cincog, akár egy drótkötél megfeszül, zeng.)*
1. Talán hagyjuk így. Rosszabb, ha feszítjük.
2. Igaza van, maradjon.
3. *(oda se figyel)* Ezt az Élektrát különben is nagy huzavona előzte meg, de Köhlenberg úgy gondolta, hogy az öreg nénit le kell vetkőztetni meztelenre.

1. *(nyájasan)* Nézzen már hangszer után, drágám.
3. Tessék? Ó, igen. De talán válasszon előbb ön.
1. Ó, persze. Én a vadászkürtöt gondoltam. Hát legyen, választok előbb én. Akkor: vadászkürt.
2. Ne szerénykedj, ideje, hogy hozzáállassunk.
1. Ám legyen.
2. Nos?
1. Nem találom.
2. Lépj előre egy-két lépést.
1. Egy-két lépést. *(Lépések.)*
2. Megtaláltad?
1. Azt hiszem. *(Egy pillanatra megszólal a vadászkürt, aztán csörömpölés, és csend.)*
3. Mi történt?
1. Nem tehetek róla.
2. Igen.
1. Igazán nem tehetek róla, olyan gyöngéden fogtam, és mégis...
3. Akkor mehetünk?
1. *(mint valami benzines hordóból)* Vegyétek le rólam ezt a bádogot! Milyen feneadta vadászkürt ez?
3. Szóval *(beherészik)* nekem alapjában véve nem is ez a nagy esemény, ez a berlini Élektra, hanem Bukarestben 1938 decemberében.
1. *(a hordóból)* Tessék már zongorázni!
3. *(tettetve)* Hogyan, kérem?
1. *(nevet a hordóból)* Fogjon hozzá!

3. Keresnem kellene egy zongorát.
2. Csak tessék.
3. Igazán végső ideje.
2. Csak egész bátran. No, lásson neki! Előbb előre, aztán jobbra vagy balra. Valahol ott kell lennie neki.
3. Önök ugyebár megértetek: én roppant érzékeny asszony vagyok.
1. *(kibújik a vadászkürt bilincéből)* Uh!
2. Azt mondja, hogy érzékeny?
3. Higgyék el!
1. No lásson hozzá.
3. A szívem is gyöngé...
2. Ugyan kérem, csak pár lépés.
3. Akkor... megyek... *(Bizonytalan léptek, feszült csönd, aztán egy zongora borzalmas recsegés-ropogás közepette összetörik. Csend.)* Mondom, mondom én, hogy gyöngé a szívem.
1. Rendben van.
3. Olyan gyöngé a szívem, és érzékeny vagyok.
2. Valóban érzékeny.
1. Ide figyeljen. *(Csend, aztán még borzalmasabb bádorgcsörömpölés, az autótometőben hallatszik ilyen zaj, amikor egymásra dobálják a kiszolgált öreg kocsikat.)*
3. Trióban én még sohasem játszottam...
2. *(felvillanyozva)* Az ember adjon bele anyait, apait, így ni. *(Csend, aztán húrokat tép föl, hegedű, gitár, brácsa törik össze.)*
3. A Bach-etűdök előtt így valahogy gondoltam én is... *(Egy zon-*

gorafutam, aztán recsegés-ropogás, még egy hangszer összetörik.)
Előtte és utána, értik, hehehe.

1. Bravó!
2. No végre egy kicsit fölszabadult.
1. *(uszítja)* Csak rajta, rajta!
2. Persze: a kínai teakultuszt fél szemmel már akkor elsajátította. *(Nevetés.)*
3. Egy-egy Bach-etűd és... A kínai teakultuszt? Fél szemmel, fél szemmel.
1. Én, kedvesem, a Liburniával utaztam Bariból Velencébe, amikor egy középkorú úr megszólított: Bocsánat, mondta, de én a tengert moslékszínűnek látom. *(Röhögés.)*
3. Akkor: megyünk tovább.
2. Eddig már két zongorába is belebotlott.
3. Óh?
1. Hát ez remek. Kettőbe is.
3. Valami akadály, hogy tovább menjünk?
2. Ó, nem azért mondom.
1. Talán sétálnánk egyet.
3. Most jut eszembe, az öregúr ugyebár a tenger színéről beszélt.
1. Igen: odajött hozzám, és még bocsánatot is kért, mert ő LÁTTA, hogy a tenger már nem kék. *(Kacaj.)*
2. Mekkora ironia.
3. Persze, ha az ilyeneken múlna, minket előbb-utóbb letiltanának hajókról és repülőkről.
1. A szentimentális utasok...

2. Nekünk azonban ez untig elég.
1. Ez a séta a *sima* földön.
3. Mondják, kérem, valóban *sima* ez a térség, ahová kiengedtek bennünket?
1. Azt hiszem, lassanként megbizonyosodunk róla.
2. Egy szentigaz: vezetőkre nincs szükségünk.
3. Sohase felejttem el az én valamikori vezetőmet, nagyon rendes tanult eb volt.
1. Ugyan.
3. A legnagyobb városi forgatagban is oly biztonsággal jártam-keltem vele.
2. És mi lett vele?
3. Kivel?
1. Hát az ebbel?
3. Ó, igen. Egy óvatlan pillanatban... (*Autózúgás, tülkölés, kutya-nyüszítés, aztán csend.*)
1. Baleset.
3. Ó igen, de nem olyan...
2. Milyen?
3. Elmondom őszintén. Nem autó gázolta el. Szegénykém véletlenül a lábam elé került.
2. Mulatságos.
3. A lábam elé került szegénykém, pedig hát én olyan érzékeny ember vagyok, igazán sajnálom. Nem tehetek róla. (*Csend.*)
1. Ezek a vakvezetők...
3. Önnek is volt talán hasonló esete?

1. Igen, valami hasonló.
3. Lehetne hallani?
1. Szóval minden úgy történt, mint magánál, kedvesem, csak hogy az én vezetőm nem eb volt, hanem...
3. Ó, ne mondja.
2. Én is emlékszem rá.
1. Igen, szegény Rufi. A lábam elé került. Pedig olyan gyöngéd voltam hozzá mindig...
3. Igazán irigylem.
1. Ugyan mit?
3. Nekem csak ebre tellett.
2. *(kétségbeesetten felordít)* Jaj!
3. Mi történt?
2. *(panaszosan)* A gyomrom.
1. Újból a gyomrod?
2. Igen, újból.
1. *(magyarázva)* Ez az ő régi baja, tudja, kedvesem...
2. *(erőlködve)*: Időnként *(néhány távoli lövés)*, időnként korog a gyomrom.
3. Ne mondja! Ne mondja! *(Fokozott érdeklődéssel.)* De hisz ez módfelett érdekes.
1. Hajoljon csak közelebb hozzá: valóban mókás ez az ő gyomra.
3. Ha megengedné, asszonyom, drágám. Ha megengedné.
2. *(büszkén)* Csak rajta. Most... *(Gépfegyvertűz, aztán dokumentumfölvételek magnóról, az amerikai katonák egymás közötti harc-*

téri (vietnami) értekezéséről, lövöldözés, hol hangosabban, hol halkabban, távolabbról.)

3. Fenséges!
1. Igen, fenséges, csak én már beleuntam...
3. (felocsúdva) Talán éhes?
2. Nem... Csak egyszerűen korog a gyomrom.
3. De komolyabb gyomorbántalmai nincsenek.
2. Nem, sohasem voltak.
3. Szabadna még egy kicsit...
2. Hogyan?
3. Szabadna még egy kicsit hallgatózni?
2. Hát ha élvezi... (Újból lövöldözés, a BBC riportere egy biafrai beszámolóról ad helyszíni jelentést. Egyre hangosabb robbanások.)
3. (még oda hallgatva, belemerülve az eseményekbe) És... ha egyszer, mondjuk... ha úgy jönne és jóllakna?
2. Nekem mindig is korgott a gyomrom.
1. Azelőtt is mindig korgott neki a gyomra.
3. (mélázva) Hja, ez van. Én itt csak irigykedhetek lépten-nyomon. Én, a zongorista.
2. Nocsak, nocsak.
1. Hisz most indultunk.
2. Még az elején tartunk.
1. Még közbejöhet valami.
3. Ugyan... Ezen a sima, sima úton. (Csend.)
1. (súgja) Azt mondják, nem is olyan sima. (Vinnyogva nevet.)
2. (suttogva) Én is ezt hallottam...

3. Szomorú vagyok. Nem tartanánk még egy koncertet?
2. Ötletnek nem rossz.
1. Már kezdem is. *(Lassan, de egyre biztosabban, határozottan előtérbe jut egy Brahms-trió, hegedű, gordonka és zongora, itt már az előbbi hangszer szerinti megoszlás nem fontos. Ezzel a betéttel kell kissé elkápráztatni a hallgatót, hogy az utána következő események, hangeffektusok még nagyobb riadalmat, pánikot keltsenek benne. A mű már simán megy, amikor egy nagy tábla üveg törik össze darabokra, a trió egy pillanatra félbeszakítja „munkáját”, aztán tovább játszik. Akkor lassan reped, törik egy gerenda, robaj, mint amikor egy ház dől össze. A zene egyre torzul, már csak korcs rezdüléseiben ismerünk rá egyik-másik futamára. Szél kerekedik, aztán már szinte orkán söpri el a zenét, hallani a ka-limpáló hangszereket, mint üres dobozokat hempergeti a vihar.)*
  1. *(harmadik plánból, kiabál)* Ezzel meg lehetünk elégedve.
  2. A gyomrom is elhallgatott.
  3. Elhallgatott vagy egyszerűen nem hallja?
  2. Persze hogy nem hallom.
  1. *(a vihar tovább tombol)* Kellemes séta, ugyebár? Mit szól hozzá, kedvesem?
  3. Álmodni sem mertem volna. Hol vannak?
  1. *(harmadik plánból)* Csak jöjjön a hang után...
  3. Ebben a viharban nem hallok semmit.
  2. *(második plánból)* De jó kis buli, ugye?
  3. Én érzékeny vagyok, és a szívem is gyenge.
  1. *(harmadik plánból)* Csak jöjjön a hang után.

3. Nem biztos, hogy tudom követni.
2. Akkor megvárom.
3. Jaj (*Ordítózás, sikoly, gyermek sírás, falak, házak egymás után dőlnek össze.*)
2. Mi történik ott?
3. (*megszéppenve*) Belebotlottam valamibe.
1. (*távolról*) Mi történt?
3. Azt hiszem, belebotlottam valamibe.
2. Mintha hallottam volna valamit. (*Időközben elcsitul a borzalmas lárma meg a vihar is.*)
3. Mi lehetett ez?
2. Alighanem egy város.
3. Ó... (*Egyre büszkébben.*) Óh, ugye, gondolják egy város, nicsak, nicsak.
2. Nem vagyok biztos benne, de a hangokból ítélve...
1. (*közeledik*) Nem megmondtam: lesz itt még muris élményünk.
3. De hogyhogy épp én?
1. Ezzel a véletlen tüntette ki.
3. (*büszkén*) A véletlen, ugye?
2. Én tavaly például egy katedrálisba botlottam bele, csak hallotta volna azt a zengést.
3. Óh... Az nagyon izgalmas dolog lehetett. Beszéljünk a műépítészetről. Imádom. (*Újból recsegés, kopogás, kiáltás, iszonyatos pánik.*)
2. No lám, még egy város.

1. Az ember nem sétálhat tőlük nyugodtan.
3. Mondom: imádom a műépítészetet.
1. Én csak néhány építményre emlékszem. 1940-ben a Karl Friedrich Sinkel-féle berlini színházépület volt az, ami... De várjon csak, az imént mintha ön is...
3. Igen, Berlinről beszéltem, de hozzáfűztem, hogy az 1926-ban volt, később 1938 decemberében Bukarestben (*újabb robaj*).
2. Azt hiszem, végső ideje, hogy egy kicsit megpihenjünk.
1. Csodák csodája.
2. Nos?
1. Egy megterített asztal és körötte székek, úgy érzem.
3. Akkor megpihenünk.
2. (*kihúzza a széket*) Tessék ide tapogatózni.
3. Köszönöm. (*Megkönnyebbülten felsóhajt.*)
1. (*kis csörömpölés*) Tányérok, evőeszköz. (*Megcsendül egy pohár.*)
2. Még meleg az étel...
3. Ki zavarhatta meg a szegény páriákat?
1. (*csilingelés*): Íme... ez meg (*szagol*) óh, ez kérem az illatáról ítélve elzaszi fehér asztalibor. (*Önt.*) Tessék.
3. Köszönöm.
1. (*önt*) Így, tessék.
2. Köszönöm.
1. Most jut eszembe, egyáltalán nem vagyok éhes.
3. Pompás. (*Nevetni kezd, hahotázik, ismét robaj, acsarkodás, sírás-rívás, de csak egypár másodpercig, amikor véletlen hadonászás*

közben leüt egy poharat, és az darabokra törik. Csend.) Jaj istenem, lelöktem...

1. Ugyan, egy pohár.
3. Igen, egy pohár. Alighanem veronai. Kékben játszó kristálypohár. *(Döbbent csend.)*
1. *(gyanakodva)* Kékben játszó?
2. Hogy gondolja ezt: kékben játszó?
3. *(zavartan)* Hát hogy a színe...
1. Tehát a színe?
2. Aranyom, ön látja a színét, ugyebár?
1. Tehát, drágám ön lát!
3. A... a hangjából ítélve... ahogy csörömpölt...
1. Úgy? Ahogy csörömpölt? Mert egy pohár kéken csörömpöl.
2. Tehát, aranyom, ön nem vak. Ön mindent látott eddig.
1. Igen. Igen.
2. *(tettetett sajnálkozással)* Akkor hát elérkezett a pillanat...
1. Új zongorista után kell néznünk.
3. Másként nem lehet?
1. Sajnos nem.
2. Sajnos csak így lehetséges.
1. Várj, leveszem nyakadról azt a húrt. *(A húr cincog, megsuhan a levegőben.)*
3. Ezzel akarnak megfojtani?
1. Mi a zene magasiskoláját gyakoroljuk csupán.
2. Drágám, tedd a nyakára a hurkot.
1. Így?

2. Úgy jó lesz.
3. Hát nem lehet másként?
2. Aranyom, maga lát.
1. És eddig is látott, de ezután...
2. No feszítsd! *(A húr zengve megfeszül. Sikoly, az asztal összetörik, csörömpölés.)*
1. Nézd csak, kész?
2. Még nem meredt meg.
1. *(erőlködve)* Meddig feszítsem még?
2. A keze még kaparászik.
1. Na most már biztos vége.
2. Vége.
1. Igazán nem tudom megérteni...
2. Igen. Miért küldenek nekünk ilyeneket?
1. Most sajnós várunk kell.
2. Mindig várni kell.
1. Hogy a trió kilegyen.
2. *(rövid csend)* Alszol?
1. Szendergek.
2. Az jó.
1. Akartál valamit?
2. Gondolkodok.
1. Igen?
2. Mára jelezték a jövetelét?
1. Hát jelezték?
2. Úgy emlékszem, mintha...

1. Ki tudja, megint kit küldenek.
2. Mindig ilyen hülyéket. Ez a mi átkunk.
1. Nézd inkább a naplementét.
2. Igen, vörös az ég alja. Holnap vihar lesz.
1. Nagyon vörös az ég alja.
2. *(kis csend)* Te látod?
1. *(rövid csend)* Nem. *(Vihogva.)* Én vak vagyok.
2. Én is! Mi vakok vagyunk. *(Hatalmas kacaj, erre rakéták röpködnek fel, bombák robbannak, gépfegyverek zakatolnak, időnként elötör a két vak hisztérikus nevetése.)*